

Republika Hrvatska
Županijski sud u Dubrovniku
Dubrovnik

OPĆINSKI SUD
U Varaždinu

dne. 18 -11- 2019

Poslovni broj: 1 GŽ-260/2017-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Dubrovniku, u vijeću sastavljenom od sudaca Verice Perić Aračić, kao predsjednice vijeća, Kate Brajković, kao članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice, i Josite Begović, kao članice vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Zorice Medved iz Gornjeg Kneginca, Toplička 16, OIB: 12532045393, zastupane po punomoćnici Željki Mance, odvjetnici u Varaždinu, protiv tuženika: 1. CERERA-OREŠKI d.o.o. Petrijanec u stečaju, Zelendvorska 14, OIB: 3658878444, zastupanog po stečajnom upravitelju Davoru Ivančiću, i 2. Siniše Medveda iz Gornjeg Kneginca, Toplička 35, OIB: 58553781409, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, odlučujući o tužiteljičinom žalbi izjavljenoj protiv presude Općinskog suda Varaždinu broj P-562/2016 od 15. prosinca 2016., 13. studenog 2019.

presudio je

I. Odbija se žalba tužiteljice kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog suda Varaždinu broj P-562/2016 od 15. prosinca 2016.

Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadom troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom suđeno je:

" I/. Odbija se tužiteljica Zorica Medved, sa tužbenim zahtjevom koji glasi:

„Proglašava se da ovrha u predmetu Ovr-2645/14 Općinskog suda u Varaždinu na ½ dijela nekretnine upisane u z.k. ul. br. 2799 k.o. Kneginec čkbr. 1117/13, kuća dvor, livada Gornji Kneginec, ukupne površine 2042 m2, nije dopuštena.

Nalaže se I i II-tuženicima da tužiteljici naknade troškove ovog parničnog postupka u roku od 15 dana.“

II/. Nalaže se tužiteljici Zorici Medved da I-tuženiku Cerera-Oreški d.o.o. Petrijanec u stečaju naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 2.500,00 kn (dvijetisućpetsto kuna) u roku 15 dana."

te je na temelju navedenih činjeničnih utvrđenja prvostupanjski sud primjenom materijalnog prava iz članka 122. i članka 130. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09 i 143/12 - dalje: ZV) odbio tužbeni zahtjev utvrđujući da je prvotuženik podnio prijedlog za ovrhu radi naplate svoje tražbine u svibnju 2009. godine, na nekretnini u isključivom vlasništvu drugotuženika, da u trenutku upisa zabilježbe ovrhe na nekretnini 29. svibnja 2009. godine nije bilo vidljivo da na nekretnini postoje tuđa prava odnosno ograničenja, osim založnih prava drugih vjerovnika, te da je stoga prvotuženik postupao u dobroj vjeri te uživa zaštitu povjerenja u istinitost i potpunost zemljišne knjige.

Žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava ukazuje da je sud pogrešno ocijenio činjenicu savjesnosti ili nesavjesnosti tužiteljice bitnu za prosudbu ima li mjesta primjeni načela povjerenja u zemljišne knjige ili prednost dati zaštiti stečenog prava vlasništva na temelju zakona, bez obzira je li upisano ili nije.

Protivno navodima žalbe ovaj sud je mišljenja da je prvostupanjski sud pravilno primijenilo materijalno pravo kada je odbio tužbeni zahtjev radi proglašenja ovrhe nedopuštenom.

Prema odredbi članka 122. ZV-a smatra se da zemljišna knjiga istinito i potpuno odražava činjenično i pravno stanje nekretnine, pa tko je u dobroj vjeri postupao s povjerenjem u zemljišne knjige, ne znajući da ono što je u njih upisano nije potpuno ili da je različito od izvanknjižnog stanja, uživa glede tog stjecanja zaštitu prema odredbama zakona s time da se vlasništvo nekretnine stečene na temelju zakona ne može suprotstaviti pravu onoga koji je, postupajući s povjerenjem u zemljišne knjige, u dobroj vjeri upisao svoje pravo na nekretnini dok još pravo koje je bilo stečeno na temelju zakona nije bilo upisano (članak 130. stavak 2. ZV-a), a sukladno članku 122. stavak 3. ZV, nedostatak dobre vjere ne može se predbaciti nikome samo iz razloga što nije istraživao izvanknjižno stanje.

Nadalje, prema članku 61. stavak 2. ZV, iznimno, od stavka 1. tog članka, a radi zaštite povjerenja u pravnom prometu, treća će osoba moći, na temelju pravnog posla koji nije sklopljen sa svim zajedničarima, steći pravo vlasništva na nekretninama pod pretpostavkama pod kojima se štiti povjerenje u zemljišne knjige ako vlasništvo nije bilo upisano u zemljišnim knjigama kao zajedničko, s tim da se odredbe stavka 2. tog članka na odgovarajući način primjenjuju na stjecanje drugih stvarnih prava na zajedničkoj stvari (u ovom slučaju zabilježba ovrhe temeljem rješenja o ovrsi).

Polazeći od činjenice da su sporne nekretnine na kojima se traži utvrđenje nedopuštenosti ovrhe u cijelosti uknjižene kao vlasništvo drugotuženika, da je prvotuženik prijedlog za ovrhu radi naplate svog potraživanja pokrenuo u rujnu 2009. godine, kada je ishodio rješenje o ovrsi na nekretninama drugotuženika, koje su upisane kao njegovo samovlasništvo, da u trenutku upisa zabilježbe ovrhe na nekretninama drugotuženika u rujnu 2009. godine, na temelju rješenja o ovrsi, iz zemljišnoknjižnog izvotka nije bilo vidljivo da na nekretninama postoje tuđa prava odnosno ograničenja osim založnih prava drugih vjerovnika, da tužiteljica sve do podnošenja tužbe radi utvrđenja bračne stečevine (5. studenog 2012.) nije reagirala, niti poduzela niti jednu od mogućih radnji u zaštiti svog izvanknjižnog stvarnog prava (zahtijevala upis svog suvlasničkog prava na temelju ugovora o darovanju), pravilno je i